

РЕШЕНИЕ

№ 4073

гр. София, 24.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 28.07.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на
прокурора Поповска, като разгледа дело номер **6355** по описа за **2011**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на А. А. Р., гражданин на И. против решение № 272 от
13.06.2011г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски
съвет, с което на жалбоподателя се отказва предоставяне статут на бежанец и
хуманитарен статут на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т. 4 във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В обстоятелствената част на жалбата се твърди, че оспореният административен акт е
незаконосъобразен по съображения за неправилна преценка на фактите от бежанската
история на чужденеца, което е довело до нарушение на материалния закон при отказа
да се предостави субсидиарна защита /хуманитарен статут/. Жалбоподателят признава,
че действително не е преследван в родината си поради религия, раса, политическа или
социална принадлежност, но нуждата от закрила според него се определя от това, че е
преследван, чрез телефонни заплахи от терористи от армията на М. на територията на
три държави – И., С. и България, като органите в родината му не могат да гарантират
сигурност за здравето и живота му и тези на неговото семейство.

Навеждат се доводи за неправилно тълкуване на решение от 17.02.2009г. на Съда по
дело С-465/2007г., като се посочва, че в тежест на административния орган е да
обоснове, че настъпилата промяна на ситуацията в И. е от значителен и постоянен
характер по смисъла на чл. 9, ал.5 от ЗУБ до степен, че изобщо не съществува реален
риск от тежки посегателства и търсещият закрила може безпрепятствено и трайно да се
ползва от ефективна закрила в страната си на произход. В тази връзка се отбелязва, че
справката, послужила като основание за изводите на ответника по сигурността на

страна по произход не е актуална.

Иска се отмяна на решението и връщане на преписката за ново произнасяне.

Ответникът – председателят на Д. при МС, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли по съображения, изложени в писмени бележки по делото.

Участващият в делото прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за законосъобразност на оспорения административен акт.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите в жалбата и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения индивидуален административен акт, при спазване на 14 – дневният преклузивен срок по чл. 87 от ЗУБ, считано от връчването му на 24.06.2011г., поради което е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по съществото на спора, съдът намира следното:

Административното производство е образувано във връзка с молба вх. № 1024/03.08.2010г., подадена от А. А. Р., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], живущ в [населено място]. Молбата за закрила е последваща по смисъла на §1, т. 6 от ЗУБ и е регистрирана с регистрационен лист № УП 3979/03.08.2010г.

По делото е представено предходно решение № 139/18.03.2010г. на председателя на Д., с което е отхвърлена първоначалната молба за закрила на А. А. Р.. От писмо рег. № УП 3979/11.05.2010г. на директора на РПЦ – С., се установява, че жалбоподателят е подал жалба против така издаденото решение на 27.04.2010г., от която се е отказал с молба до ВАС рег. № УП 3979/10.05.2010г.

Самоличността и гражданството на жалбоподателя са установени от представения национален паспорт № 2997652 валиден до 16.05.2014г.

С писмо рег. № УП 3979/03.08.2010г. от Д. е поискано становище на основание чл. 58, ал. 7 от ЗУБ. Видно от писмо изх. № Т-2358/05.08.2010г. на директора на Специализирана дирекция „Т” – Д. е дадено становище, че не се възразява да бъде предоставена закрила на А. А. Р., в случай, че отговаря на условията на ЗУБ.

В хода на административното производство с жалбоподателя е проведено интервю, за което е съставен протокол рег. № УП 3979/03.08.2010г. В интервюто той заявява, че имал намерение да се завърне в И., тъй като притежава иракски паспорт, но получил анонимни заплахи по телефона от иракски и сирийски номер. Посочва, че семейството му /съпруга и деца/ се намира в С.. На въпроса защо не замине за С., отговаря, че получил заплахи и оттам. Според жалбоподателя това са новите моменти в бежанската му история. Имал намерение да пътува за родината си, но предвид заплахите се страхува от завръщането. Твърди, че заплахите идват от армията на М., с които имал проблем. В хода на административното производство жалбоподателят представя брачно свидетелство от 09.07.2000г.

При проведеното последващо интервю, документирано с Протокол рег. № 3979/28.09.2010г. жалбоподателят потвърждава изложеното за получените заплахи по телефона, като уточнява, че заплахите са получени на телефон с карта на български оператор. Предполага, че някой от приятелите му в И., който знае номера му, го е казал. Твърди отново, че се отказал от предходното обжалване, тъй като решил да се върне в И.. За това си извадил нов иракски паспорт, тъй като повярвал, че има подобрене на положението в страната.

Въз основа на проведените интервюта е изготвено становище на гл. експерт Е. Й. в РПЦ – С., в което е направено предложение за отказ от закрила по реда на ЗУБ.

В административната преписка се съдържат и справки относно обстановката в И. рег. № 3545/23.09.2010г. и рег. № 448/27.01.2011г., както и меморандум на ВКБООН от 24.04.2009г. относно насоки за определяне на критериите на ВКБООН за оценка на нуждата от международна закрила на иракски лица, търсещи убежище (2009).

Производството е приключило с издаването на оспореното решение № 272/13.06.2011г. на председателя на Д., с което се отказва предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Според изложените мотиви по отношение на А. А. Р. не се установяват причини за основателен страх от преследване в И. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение. Твърденията на жалбоподателя за заплахи от страна на групировката „Армията на М.” не са кредитирани, тъй като са приети за недостоверни. Това се отнася и до твърденията, че е подал жалба чрез иракското посолство в България против тези заплахи. Според ответника ситуацията в И. не достига границите на въоръжен конфликт и предвид липсата на други тежки и лични заплахи в тази връзка е прието, че не са налице основанията по чл.9, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на закрила. Посочените от жалбоподателя лични мотиви за страх от посегателства са приети като такива, които не обосновават приложение на чл. 9 от ЗУБ и предоставяне на хуманитарен статут.

В хода на съдебното производство страните не сочат нови писмени доказателства. По реда на чл. 176 от ГПК жалбоподателят дава обяснения, че е заплашен от убийство в родната си страна, поради което търси закрила в България.

При така установените факти, съдът приема от правна страна, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал.1 от ЗУБ – председателя на Д. при МС, който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да се предоставени статут по чл. 75, ал.1, т.2 и т. 4 от същия закон.

При издаването му е спазена предвидената от закона писмена форма.

Не се констатираха съществени нарушения на административната процедура, предвидена в специалния закон. В съответствие с изискването на чл. 41, ал.1, т.1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е взето становище на Д. по подадената молба за закрила.

Спорът по делото касае материалната законосъобразност на отказа за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение съответства на материалния закон. Оплакванията в жалбата относно противоречието му с установените по делото факти и решението на С. по дело № С465/2007, са неоснователни.

Съгласно чл. 8, ал.1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. В конкретния случай жалбоподателят изрично признава в жалбата си до съда, че спрямо него действително не е налице преследване от страна на официалните власти в родината му. Търсената закрила се определя като субсидиарна - хуманитарен статут. Ответникът е анализирал подробно наведените от чужденеца нови

обстоятелства от бежанската му история, като ги е преценил във връзка с разказаните в предходното производство причини за напускане на И., престой в С. за период от 2 години, конкретния повод за напускането на тази страна и пристигането в България преди година. В тази връзка изводите са липса на основания за предоставяне на бежански статут съответстват на материалния закон.

Отказът за предоставяне на хуманитарен статут, в разглеждания случай съдът намира за мотивиран и издаден в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 9, ал.1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства - смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Нормата на чл. 9, ал.2 от ЗУБ регламентира, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Според общоприетите критерии на Върховния комисариат за бежанците на О. преценката за разрешаване на пребиваване на търсещи убежище граждани на И. трябва да бъде строго индивидуална и да бъде съобразена с конкретните твърдения на търсещия закрила и с обстоятелството от коя част на страната произхожда той.

В случая от наличните по делото доказателства, безспорно се установява, че жалбоподателят не е бил принуден да напусне И. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, смъртно наказание или екзекуция или други тежки посегателства по чл.9, ал.1 от ЗУБ, нито е застрашен от такива посегателства при завръщането си в страната на произход. Изложените в този смисъл съображения на административния орган се подкрепят от наличните по преписката доказателства. Твърденията за получени нови лични заплахи по време на престоя в България от терористи от армията на М. са в противоречие с останалите факти от бежанската история на жалбоподателя и законосъобразно не са кредитирани като основания по чл. 9 от ЗУБ. При положение, че е напуснал И. преди 3 години, 2 години, от които е живял в С. и 1 година в България, подновяването на заплахите чрез обаждания на телефонния му номер от български оператор, както и твърденията на жалбоподателя пред съда, че е заплашен с убийство при завръщането си в родината, изглеждат нелогични. Така изложените обстоятелства, както и останалите данни от бежанската му история не обосновават наличие на други причини от хуманитарен характер, с оглед предоставянето на хуманитарен статут, включително и в хипотезата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

В решението ответникът се е произнесъл по сигурността на страната по произход. От последните данни за положението в И. не може да се направи извод за наличие на въоръжен конфликт, поради което законосъобразни са изводите за неприложимост на чл.9, ал.1, т. 3 от ЗУБ.

Дори и да се приемат за основателни доводите в писмената защита на процесуалния представител на жалбоподателя за нестабилността на ситуацията в И. и по-конкретно в Б., които се потвърждават и от представените по делото справки, то в мотивите на оспореното решение, ответникът е обсъдил възможностите за вътрешно разселване,

като са отчетени обстоятелствата относно месторождението на А. А. Р., данните за постоянния му адрес и местопребиваването на неговите близки и роднини. С оглед на това възраженията за неправилно тъкуване и прилагане на решението по дело С 465/2007г. на С., както и доводите, че административният орган не е обосновал условията, при които търсещият закрила може безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила в страната си на произход, са неоснователни.

Предвид всичко изложено, не се констатираха основанията по чл. 146 от АПК за незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. Р., гражданин на И. против решение № 272 от 13.06.2011г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните за неговото постановяване.

Съдия: